

Arrest

nr. 55 618 van 7 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VANTIEGHEM en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Liberiaanse nationaliteit en werd op 31 oktober 1987 geboren te Kirikin (Kileaken volgens geboorteakte).

*Op 24 oktober 2005 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Op 17 november 2005 werd u door de DVZ gehoord. Uw asielaanvraag werd onontvankelijk verklaard en dit wegens het 'kennelijk ongegronde' karakter ervan. U tekende op 18 november 2005 beroep aan tegen deze beslissing en werd in dat verband door het Commissariaat-generaal opgeroepen op 12 januari 2006. Op 26 januari 2006 nam de Commissaris-generaal een technische weigering. U diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State, welke uw beroep op 8 maart 2010 verwierp. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.*

Op 15 april 2010 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U legde nieuwe elementen voor bij de Dienst Vreemdelingenzaken om uw asielrelaas te staven, namelijk uw geboortecertificaat (in tweevoud) en enkele foto's waarop onder andere (M.) - de persoon die u hielp -, uw overleden moeder, oom en zus én een aantal strijders van de organisatie MODEL (Movement for Democracy in Liberia) te zien zijn. Tijdens het interview op het CGVS (dd. 22 september 2010), gaf u aan dat uw vader (J.F.) – van etnische origine een Krahn – in 1990 gedood werd door mensen van de Grebo etnie. U gaf aan dat uw moeder na het overlijden van uw vader een relatie met (D.S.) aanging. Deze persoon was een commandant die voor Charles Taylor vocht. Uw stiefvader (D.S.) doodde vele mensen van de Krahn etnie. In 2003 moest Charles Taylor Liberia verlaten en verdween ook uw stiefvader. Eind 2003 kwamen een aantal mensen van MODEL naar de familiewoning. U en uw tweelingzus (C.) waren thuis. Men vroeg waar jullie stiefvader was. Toen jullie aangaven dat jullie niet wisten waar hij was, werden jullie geslagen. Men liet u voor dood achter. U kon tot bij (M.) – een medewerker van het Rode Kruis – vluchten. Deze verzorgde uw wonden en liet toe dat u bij hem bleef wonen. In 2005 zagen mensen u toen u op het veld van (M.) vogels verjaagde. Buren verwittigden (M.) dat men wist dat u bij hem verbleef en dat hij u zou moeten uitleveren. Hierop vluchtte u samen met (M.) naar Monrovia. Van daar nam u eind 2005 een schip naar België, waar u op 24 oktober 2005 een eerste asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde, blijken onvoldoende te zijn om een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** uw asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk verklaard werd en dit wegens het 'kennelijk ongegronde' karakter ervan. U tekende beroep aan tegen deze beslissing en op 26 januari 2006 nam de Commissaris-generaal een technische weigering in uw dossier. U blijft bij de feiten die u aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag en legt in het kader van uw **tweede asielaanvraag** een aantal documenten neer ter staving van de eerder door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

De doorheen uw asielaanvragen afgelegde verklaringen zijn echter dermate vaag en bedenkelijk te noemen dat zij de door u aangehaalde 'vrees voor vervolging' of 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' niet ondersteunen.

U gaf aan dat uw stiefvader (D.S.) een commandant was die voor Charles Taylor vocht en dat hij tijdens de Liberiaanse burgeroorlog vele mensen van de Krahn etnie doodde (gehoor CGVS, p.9-11). Verder gaf u aan dat Charles Taylor in 2003 Liberia moest verlaten en dat toen ook uw stiefvader verdween (gehoor CGVS, p.12). Toen eind 2003 een aantal mensen van MODEL naar jullie familiewoning kwamen, werden u en uw tweelingzus (C.) geslagen nadat jullie aangaven dat jullie niet wisten waar jullie stiefvader was. Men liet u voor dood achter en uw tweelingzus verdween (gehoor CGVS, p.12). U wist echter niet wanneer de mensen van MODEL u en uw tweelingzus (C.) juist aanvielen (gehoor CGVS, p.13). Toen u gevraagd werd waarom de mensen van MODEL uw stiefvader wilden zien, gaf u aan dat dit was omdat hij familieleden van hen doodde. Toen u gevraagd werd wiens familieleden uw stiefvader doodde, gaf u vaag aan dat het familieleden van de mensen van MODEL waren (gehoor CGVS, p.13). Verder gaf u aan dat de Krahn mensen die tot MODEL behoorden uw stiefvader wilden vermoorden, maar toen u gevraagd werd om namen te noemen, gaf u aan dat u geen namen kende. U bleef met andere woorden zeer vaag over de personen die u zouden vervolgen. U ging verder door te stellen dat de aanvallers van MODEL niet wisten dat u een Krahn bent van oorsprong, dat de Krahn en de Grebo niet overeenkomen en dat ze zegden dat u en uw zus Grebo waren (gehoor CGVS, p.13). Toen u gevraagd werd of u de aanvallers van MODEL duidelijk maakte dat u ook Krahn was, gaf u aan van niet, omdat ze niet naar uw tribe vroegen. Toen u daarop gevraagd werd of u hen duidelijk maakte dat uw vader – eveneens Krahn – vermoord werd door mensen van de Grebo etnie, precies omwille van zijn etnie (gehoor CGVS, p.3-4), gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.13). Van iemand die aangaf dat hij door de Krahn mensen die tot MODEL behoorden beschuldigd werd van het behoren tot de Grebo tribe én die al eerder aangaf dat de Krahn en de Grebo niet overeenkomen, mag men verwachten dat hij tracht duidelijk te maken dat hij eveneens Krahn is én dat hem hetzelfde overkwam (namelijk dat een familielid – uw natuurlijke vader – gedood werd door de Grebo). Dat u dit niet deed, getuigt van een weinig doorleefd karakter van uw verklaringen en tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Verder gaf u aan dat u na de aanval op jullie familiehuis eind 2003 naar (M.) ging en dat u tot 2005 bij hem bleef wonen (gehoor CGVS, p.5 en 14). Uw verklaringen betreffende uw verblijf van twee jaar

bij (M.) zijn echter zeer vaag en u kon hier buiten 'hij verzorgde mijn wonden', 'ik was in het huis', en 'het was saai' geen verdere details over geven (gehoor CGVS, p.14 en 16). U kon zelfs niet bij benadering aangeven hoe oud (M.) is (gehoor CGVS, p.14).

Toen u gevraagd werd of u niet probeerde om elders in Liberia te gaan wonen, gaf u aan van niet, omdat mensen naar (M.) kwamen en zegden dat hij u moest uitleveren (gehoor CGVS, p.15). Dit zou hem gezegd geweest zijn door 2 burens, waarvan u de namen echter niet kon geven (gehoor CGVS, p.14). Toen u gevraagd werd waarom u niet eerder trachtte om elders in Liberia te gaan wonen, gaf u aan dat u er geen familie had, u te jong was en u angst had dat men u nog zocht (gehoor CGVS, p.15). Toen u gevraagd werd of u bescherming zocht bij UNMIL – waarvan u zelf verklaarde dat ze na het vertrek van Charles Taylor (augustus 2003) in Liberia toekwamen om vrede en zekerheid te voorzien (gehoor CGVS, p.15) -, ontweek u de vraag door te stellen dat u angst had, dat (M.) u naar de haven bracht en dat u hem kende en vertrouwde (gehoor CGVS, p.15). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u evenmin bescherming zocht bij uw nationale autoriteiten. Toen u gevraagd werd waarom u twee jaar wachtte om Liberia te verlaten, gaf u aan dat u in huis bleef en dat u gezien werd toen u naar het veld ging (gehoor CGVS, p.15-16). Er dient te worden vastgesteld dat u gedurende die hele tijd naliert om bescherming te zoeken van de autoriteiten in uw land van herkomst. Nochtans kan men dit verwachten van iemand die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Toen u verder gevraagd werd waarom u niet in Monrovia bleef (toen u eind 2005 naar daar ging met (M.)), gaf u aan dat u er niemand kende en dat de Krahn mensen van MODEL u zouden doden omdat ze uw stiefvader nog niet hebben. Toen u gevraagd werd hoe u weet dat ze uw stiefvader nog niet hebben, gaf u aan dat u het niet wist (gehoor CGVS p.16-17). Verder wist u evenmin hoe de huidige situatie in Liberia was, omdat u daar niet bent. Toen u gevraagd werd of u zich nooit probeerde te informeren over Liberia of MODEL, ontweek u de vraag door te stellen dat het over wraak gaat omwille van wat in de oorlog gebeurde (gehoor CGVS p.17). Niet alleen werd eerder al opgemerkt dat de verklaringen die u aflegde betreffende uw vervolging ongeloofwaardig zijn (supra), er dient eveneens te worden vastgesteld dat de situatie in Liberia grondig wijzigde. Zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, dat de burgeroorlog gedaan was na het vertrek van Charles Taylor in augustus 2003 en dat de ontwapening van de strijders van MODEL in april 2004 vlot verliep en dat er re-integratieprogramma's bestonden voor hen. Verder blijkt dat het ontwapenings- en demobilisatieproces in 2005 voltooid werd, dat er op 20 februari 2006 een Waarheids- en Verzoeningscommissie werd opgericht, dat de veiligheidssituatie in Liberia als rustig en stabiel beschouwd kan worden en dat de UNMIL nog een dertienduizendtal manschappen ter plaatse heeft en de hervorming van leger en politie voorspoedig verloopt. Dat u ondanks deze vanaf 2003 ingezette programma's naar een normalisering van de situatie in Liberia geen bescherming zocht bij de autoriteiten in de periode 2003-2005 klemmt daarom des te meer. Bovendien dient vastgesteld te worden dat (M.) zich volgens uw verklaringen na uw vertrek in 2005 - en tot op heden - in Monrovia heeft gevestigd omdat leden van MODEL hem nu eveneens zouden willen vermoorden omdat hij u niet uitleverde (gehoor CGVS p.6-7). Hieruit kan dan ook afgeleid worden dat het mogelijk is om aan de door u voorgehouden vervolging door leden van MODEL te ontkomen door zich in Monrovia te vestigen. U verklaarde bovendien recentelijk (in 2010) opnieuw contact te hebben gehad met (M.) nadat hij door een kennis van u - die u in België leerde kennen en die eind 2009 naar Liberia op vakantie ging - in Monrovia teruggevonden werd (gehoor CGVS p.6). Gevraagd hoe uw kennis erin slaagde (M.) terug te vinden, antwoordde u opmerkelijk genoeg dat ze naar een wijk in Monrovia ging waar veel Grabo wonen en daar gewoon naar hem vroeg (gehoor CGVS p.7). Het ogenschijnlijk gemak waarmee uw kennis (M.) kon terugvinden ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou Michael ondertussen al 5 jaar - zonder succes - gezocht worden door leden van MODEL omdat hij weigerde u uit te leveren en tast bijgevolg ook verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees aan.

U gaf verder aan dat u na de aanval op jullie familiehuis eind 2003 niet probeerde om uw familie te contacteren, omdat u angst had en uw moeder ver van Kileaken zat. U trachtte ook nooit via (M.) – de persoon bij wie u verbleef na de aanval en tevens in het hele dorp gekende Rode Kruis medewerker (gehoor CGVS, p.14) – contact te leggen met uw familie (gehoor CGVS, p.15). Dat u dit niet trachtte te doen – en u dus niet probeerde om u te informeren over de nasleep van uw problemen – doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Van een kandidaat vluchteling kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij tracht om contact op te nemen met personen in zijn directe omgeving en de nasleep van zijn problemen tracht na te gaan. Dat u dit niet deed, omdat u angst had en uw moeder ver van Kileaken zat (gehoor CGVS, p.15) is geen afdoende

verklaring om dit niet te doen, temeer u gedurende ongeveer 2 jaar bij (M.) woonde en hij als Rode Kruis medewerker in staat moet zijn zulke informatie te bekomen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde geboortecertificaten bevatten louter gegevens betreffende uw identiteit die vooralsnog niet in twijfel worden getrokken. Verder legde u een aantal foto's neer, waarop - volgens uw verklaringen - (M.) te zien zou zijn, alsook een aantal slachtoffers van uw stiefvader, strijders van de groep MODEL en de lijken van uw oom, uw moeder en uw halfzus. Uw moeder zou eveneens - samen met uw halfzus - vermoord zijn door leden van MODEL uit wraak voor de moord op hun familieleden door uw stiefvader, maar het blijft in casu bij vage veronderstellingen uwentwege die u niet nader weet te concretiseren (gehoor CGVS, p.4). Voorts is het onmogelijk om enkel op basis van deze foto's en uw verklaringen uitspraken te doen over de identiteit van de personen die te zien zijn op de foto's, laat staan over de omstandigheden waarin ze om het leven kwamen. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde stukken bovendien te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu echter niet het geval is. Tot slot legde u geen documenten voor waaruit uw reisweg moet blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker betoogt in een eerste en enig middel dat verweerder een manifeste beoordelingsfout beging en steunt zich op een schending van de motiveringsplicht in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1A van de Conventie van Genève en artikel 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet.

Omtrent het motief dat hij niets deed om zijn aanvallers duidelijk te maken dat hij tot de Krahn-etnie behoort, stelt verzoeker dat met de aanvallers niet te praten viel. Zij wilden wraak op D.S. omdat deze veel mensen van hun etnie doodde. De nabestaanden koesteren wrok jegens iedereen die iets met D.S. te maken heeft. Verzoeker heeft foto's neergelegd van zijn gedode moeder. Toen de MODEL-strijders zijn huis aanvielen waren zij woedend, was er geen tijd om te praten en zouden zij verzoeker toch niet hebben geloofd. Bijkomend probleem is dat zij waren verhuisd naar een andere 'county' waar niemand hen kende zodat niemand wist dat verzoeker behoorde tot de Krahn-etnie. De gruwelen die zich hebben voorgedaan in Liberia zijn genoegzaam bekend.

Verzoeker verbleef inderdaad twee jaar bij M. en veel viel daar niet te beleven. Hij kon niet veel doen omdat hij bang was dat anderen hem zouden zien. De leeftijd van M. kent hij niet omdat in zijn cultuur dergelijke vragen niet worden gesteld. Verzoeker vraagt zich af wat hij moet doen met informatie over de leeftijd van M. Dit is voor hem geen nuttige informatie. Hij heeft evenmin kennis van de leeftijd van de assistenten in het opvangcentrum waar hij verblijft.

Verzoeker verwijst betreffende het verwijt dat hij geen bescherming zocht bij de aanwezige vredesmacht van de Verenigde Naties, naar zijn leeftijd. Hij was in 2003 zestien jaar oud en vraagt zich af hoe een zestienjarige in contact kan komen met de vredesmacht. Deze heeft bovendien andere katten te geselen dan zich bezighouden met een zestienjarige. Bescherming van de plaatselijke politiemacht ligt evenmin voor de hand. Iedereen kende miserie na de oorlog. Niemand wilt een ander helpen. Ook de nationale autoriteiten kunnen verzoeker niet beschermen tegen de wraak van de MODEL-leden.

Aangaande de gewijzigde situatie in Liberia voert verzoeker aan dat de hervormingen inderdaad hun vruchten afwerpen in de grote steden. In de kleine dorpen is de situatie anders. Betreffende de ontwapeningsprogramma's stelt verzoeker dat iedereen drie of vier wapens heeft. Iedereen gaf slechts één wapen af en heeft er zodoende nog drie in bezit. Zodoende is van een volledige ontwapening geen sprake. Volgens verzoeker staat het vast dat de MODEL-strijders niet zullen rusten zolang zij zijn stiefvader niet hebben gevonden. Indien hij terugkeert zal hij onmiddellijk in handen vallen van ex-strijders van MODEL die wraak willen en zullen plegen.

Verzoeker heeft wel informatie willen vragen over zijn familie maar M. kon hem niet verder helpen. M. had geen hoge functie en was slechts bevoegd voor voedselbedeling. Voorts wilde M. niet veel vragen

stellen om problemen te vermijden. Spreken over verzoeker zou M. verdacht maken. Ook in Monrovia wonen veel Krahn. Het is algemeen geweten dat de dood van een familielid niet vergeten wordt en dat wraak vroeg of laat zal plaatsvinden.

Verzoeker stelt wel degelijk in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut. Hij stelt dat artikel 48/3, § 2, b) van de vreemdelingenwet is geschonden. Zijn verhaal is coherent en geloofwaardig. De commissaris-generaal heeft alleen argumenten 'à décharge' gezocht en doet geen moeite om argumenten te vinden die het relaas bevestigen. De gebruikte argumenten zijn allemaal algemene beweringen en vaststellingen die niet worden toegepast op verzoeker of worden getoetst aan de situatie in zijn dorp. De commissaris-generaal heeft verzaakt aan zijn plicht de reële situatie in zijn dorp na te gaan. Het is aan de commissaris-generaal om samen met verzoeker uit te zoeken of hij van de programma's kan genieten. De realiteit is volgens verzoeker harder dan al de programma's waarop de commissaris-generaal zich steunt. De commissaris-generaal kent enkel de situatie van internationale rapporten doch kent de situatie ter plaatse niet. Verzoeker heeft aangetoond dat hij werd geslagen en voor dood werd achtergelaten. Hij onderging daden van lichamelijk of geestelijk geweld omwille van zijn etnische afkomst. Mocht hij kunnen aantonen dat hij Krahn is dan had hij nooit twee jaar ondergedoken geleefd bij M. Bijgevolg valt hij onder de gronden van vervolging. Er bestaat voorts een causaal verband aangezien hij werd vervolgd omwille van het feit dat niemand gelooft dat hij werd geboren als Krahn. Verzoeker kan onmogelijk menswaardig leven in zijn land van herkomst. In Monrovia is het onmogelijk om in leven te blijven. Hij heeft er geen onderdak en zal er geen werk vinden. Bovendien is het realiteit dat de wraak verder blijft leven. Indien ex-leden van MODEL hem opmerken zullen ze hem onmiddellijk vermoorden. Hij wordt gezien als de zoon van D.S. die vele Krahn heeft vermoord. Voorts draagt verzoeker dezelfde naam. Liberia is een klein land zodat de ex-strijders van MODEL hem zeker zullen vinden en het leven zullen ontnemen.

Verzoeker stelt aangaande de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut dat artikel 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet zijn geschonden. Hij draagt de naam van één van de meest gevreesde commandanten, D.S. Deze is bij veel Liberianen gekend als moordenaar. Wraak bij ex-leden van MODEL blijft bestaan. Zolang het lichaam van zijn stiefvader niet wordt gevonden is verzoeker in gevaar. Hij zal worden vermoord omwille van de daden van zijn stiefvader, hetgeen gelijk staat aan ernstige schade. Tevens zijn er zwaarwegende gronden om dit aan te nemen. Het lichaam van D.S. is nog niet gevonden. Derhalve moet in ondergeschikte orde subsidiaire bescherming worden toegekend.

2.2.1. Artikel 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet bepalen op louter algemene wijze welke vreemdelingen als vluchteling, dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, kunnen worden erkend. De schending van deze algemeen geformuleerde artikelen wordt niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Derhalve wordt in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aangevoerd en wordt het middel vanuit dit oogpunt onderzocht.

2.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verweerder wordt bijgetreden waar deze opwerpt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient steeds te worden getoetst aan een aantal objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees *in concreto* aannemelijk te maken. Blijkens het niet-betwiste feitenrelaas vreest verzoeker te worden vervolgd door (ex-)strijders van MODEL, en dit ingevolge de wandaden van zijn stiefvader die als commandant vocht voor Charles Taylor en daarbij vele mensen van de Krahn-etnie doodde.

Daargelaten de vraag of enig geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen vervolgingsfeiten, die dateren van 2003 tot 2005, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ingevolge hiervan bij een terugkeer naar Liberia, actueel nog zou worden gezocht en vervolgd. Noch zijn verklaringen noch de informatie in het dossier bevatten immers concrete elementen die erop wijzen dat hij actueel dreigt te worden geviséerd in zijn land van herkomst.

Zo beweerde verzoeker dat M. nog zou worden gezocht door MODEL omdat hij verzoeker zou hebben geholpen, doch deze bewering vindt geen steun in zijn overige verklaringen. M. werd immers blijkens verzoekers verklaringen op zeer eenvoudige wijze teruggevonden door een kennis die in Liberia op vakantie ging, hetgeen de geloofwaardigheid van de bewering als zou MODEL ondertussen al vijf jaar zonder succes op zoek zijn naar M. volledig ondermijnt (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 3, p.6-7). Voorts bleek verzoeker reeds sedert 2003 over geen nieuws meer te beschikken over zijn stiefvader. Hij weet niet wat verder gebeurde met zijn stiefvader en wist niet of deze werd gedood of vervolgd of het land zou zijn ontvlucht (*ibid.*, p.4, 12). Verzoeker beweerde, gevraagd waarom MODEL hem nog zou zoeken: "*Omdat ze mijn stiefvader nog niet hebben*". Vervolgens stelde hij echter uitdrukkelijk niet te weten of MODEL zijn stiefvader al dan niet reeds heeft gevonden. Verzoeker bleek zelfs niet te weten of de organisatie MODEL op heden nog bestaat. Evenmin kon hij namen geven van mensen die hem op heden nog zouden zoeken. Gevraagd naar de huidige situatie in Liberia, kwam verzoeker niet verder dan te stellen: "*Ik ben daar niet, dus ik weet het niet*". Wanneer hem vervolgens werd gevraagd of hij nooit probeerde zich te informeren aangaande MODEL of Liberia ontweek hij de vraag en beweerde hij op algemene wijze dat het gaat over wraak en dat men nu wraak wil nemen omwille van wat in de oorlog gebeurde (*ibid.*, p.16-17).

Ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, bleek verzoeker andermaal niet enig concreet element te kunnen duiden dat erop wijst dat hij actueel nog zou worden gezocht in zijn land van herkomst.

Uit de informatie in het dossier blijkt daarenboven dat de situatie in Liberia grondig is gewijzigd. De burgeroorlog werd na het vertrek van Charles Taylor in augustus 2003 beëindigd. De organisatie MODEL beloofde in het kader van het vredesakkoord van 2003 zich te ontwapenen en in 2004 bleek de ontbinding en ontwapening van MODEL voorspoedig te verlopen. In 2005 was het ontwapenings- en demobilisatieproces voltooid en in 2005 en 2006 werden de gedemobiliseerde oud-strijders via diverse re-integratie- en rehabilitatieprogramma's opnieuw geïntegreerd in de maatschappij. In februari 2006 werd een Waarheids- en Verzoeningscommissie opgericht, de veiligheidssituatie in Liberia is rustig en stabiel, de UNMIL heeft nog dertienduizend manschappen ter plaatse en de hervorming van leger en politie verloopt voorspoedig (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie). In het licht van deze

informatie is het niet aannemelijk dat de organisatie MODEL, of ex-leden van deze organisatie, zich actueel nog actief bezig houden met het opsporen en vervolgen van personen met een oorlogsverleden of hun familieleden. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan ter weerlegging van de voormelde objectieve informatie doch beperkt zich tot het opwerpen van een aantal louter algemene beweringen betreffende de situatie in de kleine dorpen en het ontwapeningsprogramma. Ook bij het Commissariaat-generaal beweerde hij dat MODEL zich nooit overgaf, de wapens zou hebben begraven en hiermee nog overvallen zou plegen (rechtsplegingdossier, stuk 1; administratief dossier, stuk 3, p.15). Dergelijke blote en niet-gestaafde beweringen vermogen niet de informatie in het dossier te ontkrachten.

Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de organisatie MODEL of zijn ex-leden hem thans nog zouden viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van daden die zijn verdwenen stiefvader zou hebben gesteld tijdens het regime van Charles Taylor.

Bovendien toont verzoeker, gelet op de hoger aangehaalde gewijzigde situatie in Liberia zoals deze blijkt uit de informatie in het dossier, niet aan dat hij zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de Liberiaanse lokale of nationale autoriteiten of de aldaar aanwezige vredesmacht UNMIL. Hij beperkt zich tot het uiten van de blote bewering dat noch de lokale, noch de nationale autoriteiten hem zullen kunnen beschermen tegen de (ex)MODEL-leden, zonder deze bewering ook maar enigszins te onderbouwen, hetgeen geenszins afdoende is om het ontbreken van nationale beschermings-mogelijkheden aan te tonen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij een terugkeer naar Liberia een gegronde vrees voor vervolging koestert in vluchtelingenrechtelijke zin. De door hem neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

Het tijdens de eerste aanvraag bij het dringend beroep neergelegde medische attest toont slechts aan dat verzoeker in het verleden een aantal letsels opliep doch spreekt zich niet uit over wanneer en in welke omstandigheden dit gebeurde en bevat hoe dan ook geen elementen die het voorgaande zouden kunnen ontkrachten (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 12).

De geboorteakte en briefomslag die werden neergelegd bevatten evenmin enig gegeven dat afbreuk zou kunnen doen aan het voormelde (administratief dossier, stuk 13: documenten).

Wat betreft de neergelegde foto's dient te worden vastgesteld dat hieruit in het geheel niet blijkt dat wie de hierop afgebeelde personen zijn en dat hieruit evenmin kan worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto's werden genomen. Derhalve vermogen zij evenmin het voormelde te ontkrachten (*ibid.*).

In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.4. gedane vaststellingen dienaangaande toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS